

Nr 59

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts i statsverkspropositionen gjorda framställning angående anslag för budgetåret 1968/69 till avsättning till fonden för idrottens främjande jämte motioner.

(5:e avd.)

I propositionen nr 1 har Kungl. Maj:t (bilaga 12, punkt F 4, s. 49—55 i utdrag av statsrådsprotokollet över handelsärenden för den 3 januari 1968) föreslagit riksdagen att till Avsättning till fonden för idrottens främjande för budgetåret 1968/69 anvisa ett anslag av 30 375 000 kr.

Ifrågavarande anslag är i gällande riksstat uppfört med 26 375 000 kr. Kungl. Maj:ts förslag innebär sålunda en ökning med 4 000 000 kr.

I detta sammanhang har utskottet behandlat

dels de likalydande motionerna I: 9 av fru Segerstedt Wiberg och fru Hamrin-Thorell samt II: 10 av herr Hamrin i Jönköping m. fl. vari hemställt att riksdagen vid behandlingen av det av Kungl. Maj:t begärda anslaget till fonden för idrottens främjande måtte besluta att ingen del av detta anslag får disponeras för stöd åt boxningssporten,

dels de likalydande motionerna I: 65 av herr Karl-Erik Eriksson m. fl. och II: 99 av herr Sundkvist m. fl. vari hemställt att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om Kungl. Maj:ts medverkan till anordnandet av ett riksomfattande lotteri — genom Svenska penninglotteriet — vars avkastning skulle avsättas till fonden för idrottens främjande,

dels de likalydande motionerna I: 118 av herrar Wirtén och Svanström samt II: 95 av herrar Johansson i Växjö och Westberg vari hemställt att riksdagen måtte för att möjliggöra en ökning av bidraget till De handikappades riksförbund till Avsättning till fonden för idrottens främjande för budgetåret 1968/69 anvisa ett anslag av 30 475 000 kr., en höjning med 100 000 kr. jämfört med departementschefens förslag.

Utskottet har inhämtat yttrande över motionerna I: 9 och II: 10 från *Sveriges riksidrottsförbund* och *Svenska boxningsförbundet*. Se *Bilaga* till detta utlåtande.

Utskottet. Inriktningen av statens stöd åt idrotten och därmed sammanhängande frågor utreds av 1965 års idrottsutredning, som i oktober 1967 lämnat ett delbetänkande, Vålådalens framtid.

Vålådals turiststation ägs av Svenska turistföreningen. Stationen är uppförd på mark som till en början utarrenderades av kronan men som efter tillstånd av Kungl. Maj:t inköpts av turistföreningen. Stationen arrenderas sedan år 1930 av Gösta Olander som också äger vissa smärre byggnader på området och vissa rörelseinventarier. År 1956 uppförde Sveriges riksidsrottsförbund en idrottsgård i anslutning till turiststationen på mark som riksidsrottsförbundet arrenderar av staten. Gösta Olander är föreståndare för idrottsgården.

Kungl. Maj:t har i likhet med idrottsutredningen funnit det angeläget att verksamheten vid anläggningarna i Vålådalen kan fortsätta efter i huvudsak de riktlinjer som utvecklats av Gösta Olander. I sådant syfte har föreslagits att förvaltningen och driften av anläggningarna skall omhändrhas av en av de tre huvudintressenterna för ändamålet bildad särskild stiftelse, till vilken turistföreningen, riksidsrottsförbundet och Gösta Olander överlämnar sina ifrågavarande tillgångar i Vålådalen.

Idrottsutredningen har föreslagit att ett statsanslag av 3 milj. kr. ställs till stiftelsens förfogande för upprustning och utbyggnad av anläggningarna. Departementschefen har preliminärt godtagit utredningens kostnadsberäkning men anser att slutlig ställning till förslaget i denna del bör tas först sedan planerna mera i detalj utformats av stiftelsens styrelse. I propositionen har föreslagits att för budgetåret 1968/69 anvisas 1 milj. kr.

Utskottet biträder Kungl. Maj:ts förslag om medelsanvisning avseende Vålådals-anläggningarna och har inte heller något att erinra mot vad i propositionen anförts beträffande den framtida förvaltningen av dessa anläggningar m. m.

Kungl. Maj:t har därutöver föreslagit en allmän uppräknig av nu ifrågavarande anslag med inte mindre än 3 milj. kr. I motionerna I:118 och II:95 föreslås anvisande av ytterligare 100 000 kr., vilket belopp avses för ökning av bidraget till De handikappades riksförbund. Utskottet delar motionärernas uppfattning att idrottsutövningen ur olika synvinklar är av stor betydelse för de handikappade. I statsrådsprotokollet återges ett uttalande av idrottens samarbetsnämnd, i vilket nämnden framhåller att genom De handikappades riksförbunds arbete väsentligt förbättrade möjligheter skapats för de handikappades idrottsutövning och att tillräckliga medel bör ställas till förfogande för en fortsatt utveckling på detta område. Mot bakgrunden av detta uttalande anser sig utskottet kunna utgå från att önskemålen om ökning av stödet till handikappidrotten särskilt kommer att beaktas vid fördelningen av anslaget. Då det bör vara möjligt att redan inom ramen för det av Kungl. Maj:t föreslagna anslagsbeloppet väsentligt höja bidraget till handikappidrotten avstyrker utskottet motionerna I:118 och II:95.

Under återopande av det anförda föreslår utskottet att i enlighet med Kungl. Maj:ts förslag för nästa budgetår anvisas 30 375 000 kr.

Genom detta ställningstagande har utskottet anslutit sig till Kungl. Maj:ts förslag att under förevarande anslagsrubrik bör upptas medel för Sveriges deltagande i de olympiska spelen i Mexico. Härom vill emellertid utskottet anföra följande.

Den internationella olympiska kommitténs beslut att låta Sydafrika delta i olympiaden har i vida kretsar väckt ogillande och indignation. En rad länder har förklarat att de inte kommer att delta i Mexico om Sydafrika tillåts delta.

Rasdiskriminering och apartheid är utan tvekan företeelser som är helt oförenliga med de olympiska spelens grundläggande idéer om en global samling kring idrotten i fredlig anda.

Enligt vad utskottet erfarit har Sveriges olympiska kommitté hos den internationella olympiska kommittén begärt en omprövning av beslutet att låta Sydafrika delta.

Utskottet har noterat opinionsyttringarna från idrottsvärlden och den diskussion som i anslutning härtill uppstått rörande olika länders deltagande i olympiaden.

Om internationella olympiska kommittén vidhåller sitt beslut syns det tveksamt om ett svenskt deltagande i olympiaden bör stödjas genom bidrag av statsmedel. Det är därför utskottets förhoppning att den åsyftade omprövningen kommer till stånd och leder till ändring av det tidigare beslutet så att förutsättningar för en olympiad i traditionell mening skapas.

Utskottet förutsätter att Kungl. Maj:t ej fattar beslut i bidragsärendet förrän klarhet vunnits om att det blir en olympiad i traditionell mening.

I motionerna I: 9 och II: 10 hemställs att riksdagen beslutar att ingen del av förevarande anslag får disponeras för stöd åt boxningssporten.

Utskottet vill erinra om att medel ur förevarande anslag ej kommer den professionella boxningen till godo. Nu är således endast fråga om det ekonomiska stödet åt *amatörboxningen*.

Vid Nordiska rådets elfte session 1963 beslöt rådet rekommendera regeringarna i Danmark, Finland, Norge och Sverige att företa en gemensam undersökning om boxningens skadeverkningar. Till koordinerande land utsågs Danmark. Den specialistkommitté som tillsattes för uppgiften har redovisat resultatet av sitt arbete i betänkandet *Boxningens medicinska skadeverkningar* (NU 1967: 16). I betänkandet läggs fram förslag om en rad olika åtgärder syftande till att förhindra eller minska riskerna för utövarna av boxning. Efter remissbehandling av betänkandet avser Danmarks regering att inbjuda de övriga nordiska regeringarna till förhandlingar om lämpliga åtgärder i anledning av de sakkunnigas förslag.

Vid sin behandling i föl av motioner av samma innebörd som de nu ifrågavarande underströk utskottet att frågan om de skadeverkningar som otvivelaktigt kan uppkomma i samband med amatörboxningens utövning bör följas med särskild uppmärksamhet, bl. a. genom företrädare för läkar-

vetenskapen, och att effektiva åtgärder bör vidtas för att i så stor utsträckning som möjligt minska de med boxningssporten förenade skaderiskerna. Riksidrottsförbundets och boxningsförbundets yttranden över de nu ifrågasvarande motionerna ger vid handen att i Sverige olika åtgärder vidtagits eller planeras i sådant syfte. Utskottet utgår från att detta arbete sedan nu nyssnämnda betänkande föreligger kommer att intensifieras och att det gemensamma nordiska arbetet kommer att bedrivas med största möjliga skyndsamhet.

Om amatörboxningen undandras stödet från fonden för idrottens främjande innebär detta enligt riksidrottsförbundets uppfattning att amatörboxningen ändå kommer att fortleva men att boxningsförbundets verksamhet betänkligt försvåras då det gäller ungdomsfostran, utbildning av ledare, instruktörer och domare. Likaså äventyras kontrollen och säkerhetsanordningarna till skydd mot skador.

Inte minst av sist angivna skäl måste ett beslut av den innebörd som föreslagits i motionerna inge allvarliga betänkligheter. Utskottet är för sin del inte berett medverka till åtgärder som kan innebära att riksidrottsförbundets möjligheter till kontroll över och insyn i boxningsförbundets verksamhet begränsas. Därtill kommer att utskottet anser att inte några skäl har framkommit som motiverar avsteg från den tidigare av riksdagen intagna ståndpunkten att riksdagen inte lämpligen bör ge direktiv för den närmare inriktningen av det ekonomiska stödet till idrotten utan att det bör ankomma på riksidrottsförbundet att bestämma i fråga om fördelningen av bidrag mellan olika specialförbund.

Under återopande av det anförda avstyrker utskottet motionerna I: 9 och II: 10.

I motionerna I: 65 och II: 99 upptas frågan om ekonomiskt stöd till idrotten utöver det som sker genom anslag på riksstaten. I sådant syfte föreslås att riksdagen måtte hos Kungl. Maj:t hemställa om åtgärder för anordnande genom Svenska penninglotteriet av ett riksomfattande lotteri, vars avkastning skulle avsättas till fonden för idrottens främjande.

Utskottet har erfarit att Svenska penninglotteriet för närvarande har svårigheter att finna avsättning för lottsedlar i de lotterier bolaget anordnar. Enligt samtidigt lämnad uppgift råder även på lotterimarknaden i övrigt visst köpmotstånd. Det syns därför utskottet utomordentligt tveksamt huruvida ett idrottslotteri under nu rådande förhållanden skulle kunna hävda sig i konkurrensen med andra redan etablerade större lotterier. Utskottet har vidare den principiella uppfattningen att det statliga ekonomiska stödet till idrotten liksom hittills bör åstadkommas genom anslag på riksstaten. Utskottet är sålunda ej berett tillstyrka ifrågasvarande motioner.

Utskottet hemställer

1. att riksdagen avslår motionerna I: 118 och II: 95 i vad de avser särskild medelsanvisning för höjt bidrag till De handikappades riksförbund,

2. att riksdagen med bifall till Kungl. Maj:ts förslag och med avslag å motionerna I: 118 och II: 95 i vad de avser anslagsberäkningen till *Avsättning till fonden för idrottens främjande* för budgetåret 1968/69 på driftbudgeten under tionde huvudtiteln anvisar ett anslag av 30 375 000 kr.,

3. att riksdagen avslår motionerna I: 9 och II: 10,

4. att riksdagen avslår motionerna I: 65 och II: 99.

Stockholm den 2 april 1968

På statsutskottets vägnar:

GÖSTA BOHMAN

Vid ärendets slutbehandling inom utskottet har närvarit:

från f ö r s t a kammaren: herrar Näsström (s), Birger Andersson (s), Virgin (h), Fritz Persson (s), Rikard Svensson (s), fru Wallentheim (s), herrar Kaijser (h), Nyman (fp), Mårtensson (s), Bertil Petersson (s), Ottosson (h), Herbert Larsson (s), Edström (fp), Thorsten Larsson (cp) och Johan Olsson (cp) samt

från a n d r a kammaren: herrar Bohman (h), Karlsson i Olofström (s), Blidfors (s), Eliasson i Sundborn (cp), fru Lewén-Eliasson (s), fröken Olsson (s), herrar Gustafsson i Skellefteå (fp), Lindholm (s), Johansson i Norrköping (s), Källstad (fp), Fagerlund (s), Blomkvist (s), Björkman (h), Westberg (fp) och Sjönell (cp).

Reservationer

1) beträffande stöd åt boxningssporten

a) av herrar *Kaijser* (h), *Nyman* (fp), *Edström* (fp), *Thorsten Larsson* (cp), *Gustafsson* i Skellefteå (fp), *Källstad* (fp) och *Westberg* (fp) som anser att utskottet bort tillstyrka motionerna I: 9 och II: 10 och att därför *dels* den del av utskottets yttrande på s. 4 som börjar med »Inte minst» och slutar med »och II: 10» bort ha följande lydelse:

»Den genom Nordiska rådets försorg genomförda utredningen visar att amatörboxningen är hälsovådlig. Härutinnan föreligger en klar skillnad i förhållande till idrott i egentlig mening. Det är därför motiverat att staten inte stöder boxningsverksamheten. Det synes lämpligt att denna tanke tar sig uttryck på det i motionerna angivna sättet.

Enligt utskottets mening bör riksidrottsförbundet kunna utöva kontroll över och ha insyn i boxningsförbundets verksamhet även om statsbidrag inte utgår till amatörboxningen. Vad riksidrottsförbundet i sitt remiss-

ytrande anfört kan därför enligt utskottets uppfattning ej åberopas som skäl mot indragning av det statliga stödet.

Under åberopande av det anförda tillstyrker utskottet förevarande motionsyrkande.»

dels utskottets hemställan under 3. bort ha följande lydelse:

»3. att riksdagen med bifall till motionerna I: 9 och II: 10 beslutar att förevarande anslag icke får disponeras för stöd åt boxningssporten,»

b) av herr *Johan Olsson* (cp)

c) av herr *Eliasson* i Sundborn (cp).

2) av herrar *Edström* (fp), *Thorsten Larsson* (cp), *Johan Olsson* (cp), *Eliasson* i Sundborn (cp), *Gustafsson* i Skellefteå (fp), *Källstad* (fp), *Westberg* (fp) och *Sjönell* (cp) som anser att utskottet bort tillstyrka motionerna I: 65 och II: 99 och att därför

dels det stycke i utskottets yttrande på s. 4 som börjar med »Utskottet har» och slutar med »ifrågavarande motioner» bort ha följande lydelse:

»Det syns utskottet motiverat att nya vägar prövas i syfte att ge olika idrottsorganisationer bättre ekonomiska möjligheter att främja idrotten i landet. Det i förevarande motioner framförda förslaget om ett genom Svenska penninglotteriets försorg anordnat riksomfattande idrottslotteri anser utskottet väl värt att förverkliga. Utskottet tillstyrker därför motionerna.»

dels utskottets hemställan under 4. bort ha följande lydelse:

»4. att riksdagen med bifall till motionerna I: 65 och II: 99 hos Kungl. Maj:t hemställer om åtgärder för anordnande genom Svenska penninglotteriet av ett riksomfattande lotteri, vars avkastning skall avsättas till fonden för idrottens främjande.»

3) av herrar *Virgin* (h), *Kaijser* (h), *Ottosson* (h), *Bohman* (h) och *Björkman* (h) som anser att den del av utskottets yttrande på s. 3 som börjar med »Om internationella» och slutar med »traditionell mening» bort ha följande lydelse:

»Det är utskottets förhoppning att den åsyftade omprövningen kommer till stånd och leder till ändring av det tidigare beslutet så att förutsättningar skapas för en olympiad i traditionell mening.»

*Bilaga***Yttranden över motionerna I: 9 och II: 10****Sveriges riksidrottsförbund (29.2.1968)**

I motionen talas om boxningssporten utan att någon skillnad göres mellan amatörboxning och professionell boxning. RF finner det angeläget framhålla att vid en bedömning av boxningssporten bör en klar distinktion ske mellan amatörboxning och professionell boxning. Den senare ligger ej inom RF:s verksamhetsområde och till densamma utgår ej statliga bidrag.

RF liksom ledningen för boxningsförbundet är medvetet om att amatörboxningen — liksom vissa andra idrotter — kan medföra skaderisk för utövarna. Boxningsförbundet har därför — med stöd från RF — sedan ett 10-tal år tillbaka kontinuerligt verkat för att genom olika säkerhetsbestämmelser eliminera eller i varje fall avsevärt begränsa de risker, som amatörboxningen i tävlingsform kan medföra. Bland dessa åtgärder hör följande nämnas:

1. Startbok

Innan någon får tillstånd att boxas måste han genomgå läkarundersökning och förklaras tävlingsduglig med avseende främst på de fysiska förutsättningarna. Alla matcher noteras och kontroll av startboken sker varje år.

2. Huvudskydd

Obligatoriskt huvudskydd infördes 1962 i första hand för att skydda huvudet vid fall mot golvet men också i syfte att minska ögonbrynsskador vid sammanstötningar huvud mot huvud.

3. Underlivsskydd

Suspensoar har under många år varit obligatorisk.

4. Tandskydd

Med något enstaka undantag använder alla boxare i dag tandskydd.

5. Handskar

Tjockleken (tyngden) på handskarna har ökats från 8 oz (228 g) till 10 oz (285 g).

6. Domarregler

För att undvika knockout kan ringdomaren avbryta en ojämn kamp i ett tidigt skede.

Boxningsförbundet har under hösten 1967 beslutat företa utredning om huvudskyddens utförande och översyn av alla skyddsåtgärder.

Vid utformningen av säkerhetsbestämmelserna har boxningsförbundet samrätt med läkarvetenskaplig expertis. Bestämmelsernas efterlevnad kon-

trolleras av boxningsförbundet. Företrädare för RF har senast vid de svenska mästerskapstävlingarna i Stockholm den 19—22 februari 1968 kunnat konstatera att match för undvikande av skadeverkningar avbrytes på initiativ av domare, sekund eller den tävlande själv.

Av vad här anförts torde framgå att boxningsförbundet vidtagit en rad åtgärder för att skydda amatörboxare mot skador. RF vill erinra om att den utredning som nyligen utförts inom Nordiska rådet rekommenderar i stort sett motsvarande säkerhetsbestämmelser.

RF vill också framhålla att den aktivitet, som bedrivs inom boxningsförbundet och dess föreningar, är av sådan art och omfattning att dess värde ej bör bedömas enbart på grund av den publicitet som sker kring tävlingar. Inom föreningarna bedrivs en relativt omfattande ungdomsverksamhet som visat sig kunna engagera ungdomar, som svårligen attraheras av andra idrotter. Genom denna verksamhet får dessa ungdomar möjlighet till planmässig träning i ett idrottens kamratskap med självklar respekt för regler och bestämmelser. De fostras därigenom till ett sportmannamässigt uppträdande. De statliga medel som via RF utgår till boxningsförbundet — 70 000 kronor under budgetåret 1967/68 — avser i första hand stöd till denna ungdomsverksamhet.

En annan betydelsefull och omfattande del av boxningsförbundets verksamhet är utbildning av föreningsledare, instruktörer och domare. Denna aktivitet är väsentlig i förbundets strävan att ge amatörboxningen en sådan form att den motsvarar ovan beskrivna målsättning.

I detta sammanhang bör påpekas att endast en relativt liten del av det statliga bidraget till boxningsförbundet användes för täckande av kostnader för tävlingsverksamhet. Om amatörboxningen undandrades stödet från fonden för idrottens främjande, innebär detta enligt RF:s uppfattning att amatörboxningen ändå kommer att fortleva men att boxningsförbundets verksamhet betänkligt försvåras då det gäller ungdomsfostran, utbildning av ledare, instruktörer och domare. Likaså äventyras kontrollen och säkerhetsanordningarna till skydd mot skador.

Det förhållandet att boxningsförbundet såsom medlem av RF kommer i åtnjutande av samhällets ekonomiska stöd innebär enligt RF:s uppfattning en garanti för att detta förbund i samarbete med RF och med utnyttjande av läkarvetenskaplig expertis kan leda och kontrollera amatörboxningen på ett sådant sätt att dess ungdomsfostrande värde tillvaratas.

RF:s nuvarande möjligheter till kontroll över och insyn i boxningsförbundets verksamhet blir betydligt sämre om RF saknar möjlighet att lämna boxningsförbundet bidrag av statsmedel.

Sammanfattningsvis vill RF hänvisa till sitt yttrande den 16 januari 1962 över SOU 1961:46 och därur citera:

»När de värden boxningssporten representerar i form av ett samlande ungdomsarbete, god ungdomsfostran och fysisk träning vägs mot de skaderisker, som utredningen konstaterat — skaderisker som icke är mera påtagliga än i åtskilliga andra former av statsunderstödd idrottsutövning — kan RF icke anse att skäl finnes att ifrågasätta någon ändring i fråga om statsbidrag till denna del av verksamheten inom RF.»

Med stöd av det anförda föreslår RF att den remitterade motionen lämnas utan bifall.

Svenska boxningsförbundet (20.2.1968)

Den i motionerna angivna anledningen till att boxningssporten ej skulle komma i åtnjutande av anslag ur idrottsfonden är »att medvetet begången skadegörelse på en tävlingsmotståndare helt faller inom ramen för fastställda regler» och fortsättningsvis »Det skall här i klarhetens intresse framhållas, att den enda sportgren, som anslagsmässigt motiverar en särbehandling, är just boxningen.»

Denna grundsyn från motionärernas sida är enligt vår uppfattning helt felaktig och strider dels mot de demokratiska principer efter vilka vårt samhälle är uppbyggt, dels också mot de gängse vedertagna idrottsliga grundlagarna även om hänsyn togs till de medicinska frågorna i sammanhanget.

Amatörboxningssporten är till sin natur en försvarssport och bygger på mänskliga fundamentala principer, viljan att försvara sig, självbevarelseinstinkten. För hela den västerländska boxningsskolan är försvarsattityden väsentlig, vilket också är ledmotiv vid upprättande av instruktionsböcker, vid regelförändringar etc. Amatörboxningen kan givetvis hänföras till kampidrotterna där de individuella prestationerna bedöms och värdesätts. Den är en sport för unga människor (16—21 år) som har behov av att under denna ur många synpunkter relativt svåra delen av uppväxttiden få idka en individuell idrottsgren i gemenskap med andra ungdomar av samma kynne.

De som i motsats till motionärerna levt nära denna ungdom har klart för sig att deras avsikt med sin idrottsutövning är helt annorlunda än att »medvetet försöka skada en tävlingsmotståndare».

Innan vi går in på idrottsliga synpunkter torde det vara på sin plats med några sociala aspekter. Samhället har tillerkänt idrottsrörelsen en obestriddlig ställning som uppfostrare av svensk ungdom. Idrottens uppfostrande uppgift respekteras också av alla samhällsgrupper oavsett politisk, religiös eller annan anknytning. Människan är emellertid inte ensartad. Arvsanlag och andra faktorer gör att vi skiljer oss från varandra i kynne, intresse etc. Speciellt under ungdomsåren kommer dessa särdrag fram som måste kanaliseras i rätt riktning. Här har idrotten en stor uppgift att fylla. Genom den mångskiftande verksamheten kan olika intressesfärer tillgodoses. Den ungdom som till sin natur vill dela intresset omkring uppgiften med andra ägnar sig åt lagidrotten. Men den ungdom som är individualistiskt lagd måste ha rätt att tillfredsställa sina intentioner. Här har kampidrotterna jämsides med andra idrottsgrenar av individuell natur en stor uppgift: Att kanalisera aggressioner i rätt riktning.

Vi vet inom vårt förbund vilken god uppfostrare amatörboxningen är, vilket har bidragit till att många svenska ungdomar har anpassats i sin slutliga miljö på rätt sätt. Det är också vetskapen om detta som gör att det fortfarande går att rekrytera ledare etc. inom en idrottsgren som under alltför många år utsatts för en osaklig och sårande kritik från icke experter.

Vi vill i detta sammanhang erinra om att vår sport omgärdas av säkerhetsbestämmelser på ett helt annat sätt än inom andra idrottsgrenar. Man kan också konstatera att den utredning som utförts inom Nordiska rådet i stort sett har kommit fram till de säkerhetsbestämmelser som vi redan tillämpar.

Som bekant innebär Nordiska rådets utredning inget förslag till boxningsförbud utan man anser att de av utredningen föreslagna skyddsåtgärderna skall vara tillfyllest. Vi vill emellertid även framhålla att vi ständigt omprövar säkerhetsföreskrifterna efter hand som erfarenheterna så kräver.

Vid boxningsförbundets årsmöte den 7 oktober 1967 beslöts att en förut-sättningslös utredning angående huvudskyddens utförande skulle påbörjas. Senare under hösten beslöt styrelsen att vidga utredningen till att samtidigt omfatta en allmän översyn av alla skyddsåtgärder, förutom huvudskydd även handskar och ringgolv.

Ett första sammanträffande ägde rum för en tid sedan med laborator Aldman som utmynnade i ett sammanträffande med Sveriges standardiseringskommission och provningsanstalten. Undersökningen skall påbörjas inom den närmaste tiden och vår målsättning är att få boxningshjälmen SIS-märkt.

Den utredning som utförts för att undersöka skadeverkningar, nu senast den inom Nordiska rådet, ger enligt vår uppfattning en skev bild av de verkliga förhållandena. Vid undersökningar av boxare är det i allmänhet äldre sådana som utövade sporten under helt andra förhållanden än nu. Skyddsåtgärder som startbok, huvud- och tandskydd, tjockare handskar, RSC-regeln, avstängning av boxare vid knock-outs etc. har inneburit att eventuella skaderisker eliminerats i hög grad. Antalet matcher per boxare har också minskat, vilket gör att utövarna får längre viloperioder nu än tidigare. Dessa förhållanden har inte beaktats i utredningen.

Man kan också våga sig på att tro, med stöd av ifrågavarande utredning, att läkarvetenskapen fortfarande vet för litet när det gäller hjärn-skador. Hjärnskakningar som innebär långvarig medvetlöshet kan åstadkomma ogynnsamma förändringar av hjärnan men ovissheten är stor när det gäller verkan av upprepade hjärnskakningar av lindrigare natur. Här befinner sig boxningssporten i gott sällskap med andra idrottsgrenar. Det kan kanske vara en idrottens fråga att hjälpa till med forskningsarbetet i här berört avseende.

Med stöd av här anförda synpunkter avvisar Svenska boxningsförbundet bestämt motionärernas förslag om indragning av det anslag som riksiddrottsförbundet årligen tillerkänner oss. Vi anser också att Sveriges riksdag bör tillerkänna amatörboxningssporten samma självklara ställning som idrottsgren inom riksiddrottsförbundets hägn som övriga idrottsgrenar åtnjuter och låta fördelningen av de medel som ställs till idrottens förfogande handhas av idrottens organ.